

Existují na poli historického zkoumání vždy určitá místa, která nebudou nikdy zcela zaplněna. K takovým místům patří bezpochyby ta týkající se náboženského cítění daného národa.

Tu nastupuje archeologie, aby se za pomoci hmotných nálezů a literárních pramenů pokusila oživit ducha dávno mrtvého lidu. Přitom vyplují na povrch překvapivé podobnosti v určitých rysech kultu mezi jednotlivými národy, a rozproudí debatu o vzájemném ovlivňování se či nezávislém vývoji těchto prvků. Mezi takové prvky se v oblasti východního Středomoří řadí i kult kamenů.

S uctíváním kamenů se setkáváme jak v prostředí krétsko-mykénském, tak na území Blízkého východu, jakož i severní Afriky všude tam, kam zasáhly stopy foinické civilizace. Známe betyly z mnoha foinických měst, např. Byblu. Rovněž frýgická matka bohyně Kybélé byla uctívána jako kámen, snad meteorit. Taktéž Bible zmiňuje město zvané Beth-el, kde Jákob vztyčil kámen jako „Dům Boží“. Tato víra byla známa i ve starověkém Řecku, ať už se jednalo o sloupky boha Apollóna či různé omphaly, z nichž nejslavnější byl umístěn v Delfách. Za Severovců se kult dostal i do Říma, jistě i zásluhou Julie Domny, ženy Septimia Severa a dcery vysokého kněze z Emesy. Konečně ještě dnes míří každoročně milióny muslimů ke Ka'bě do Mekky, kde se skrývá slavný černý kámen, kultovní předmět již z dob před prorokem Muhammadem.